

← VIRGINIA PIERPAP →

Διακεκριμένη Ἑλληνίς—πρότυπον Ἑλληνικοῦ κάλλους — ἡ Βιργινία Πιεράρ ἀφῆκε τὴν ὑστάτην πνοὴν ὑπὸ τὸν Ἀιτικὸν οὐρανόν, τὸν ὅποιον ἐνοστάλγει κατὰ τὸ εἰκοσαστὲς διάστημα τῆς ἐν Βρυξέλλαις διαμονῆς της.

Ἡ ἀποθανοῦσα, τὸ γένος Ἀμπελά, διεκρίνετο διὰ τὴν ἔξοχον καλλονήν. Ἐν Σύρῳ ὡς κόρη εἴλκυσε δχι μόνον τὼν συμπολιτῶν της τὸν θαυμασμόν, δχι μόνον ἐνέπνευσε τοὺς λογίους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, οἵτινες ἐλάξευον χάριν αὐτῆς αἰσθηματικούς στίχους, ἀλλὰ καὶ τῶν ξένων ἐπέσυρε τὴν ἀγάπην, ἰδίᾳ δὲ τοῦ ἀνταποκριτοῦ τοῦ «Ν. Κήρυκος» τῆς Ὑόρκης Ε. Μόρτων, ὅστις παρὰ τῶν ἐν Σύρῳ τοσοῦτον ἐθέλχθη ἀπὸ τὴν χάριν καὶ τὴν ὡραιότητα τῆς Βιργινίας Ἀμπελά, ὥστε ἐπιμόνως τὴν ἐζητήσεν εἰς γάμον. Οἱ γονεῖς τῆς κόρης ἀπεποιήθησαν καὶ ὁ ξένος ἀνταποκριτής, διὰ τὰ λησμονήσῃ τὸν σφοδρὸν ἔρωτά του, ἐρρίφθη εἰς ριψοκινδύνους ἐξερευνήσεις, αἵτινες ἀπῆθανάτισαν τὸ ὄνομά του. Διότι ὁ ὑποψήφιος γαμβρὸς τῆς Σύρου ὑπῆρξεν ἀργότερα ὁ μέγας ἐξερευνητὴς τῆς Ἀφρικῆς Στάνλεϋ!

Ἡ Βιργινία Ἀμπελά ἐγένετο κατόπιν οὕτως τοῦ Βέλγου διοργανωτοῦ τῶν Ἑλληνικῶν ταχυδρομείων κ. Ἰουλ. Πιεράρ, διατηρήσασα μέχρι τοῦ θανάτου της τὴν εὐγενὴ καὶ εὐγραμμα χαρακτηριστικὰ τῆς καλλονῆς της, πρὸς τὰ ὅποια συνήκοντε κάλλος ψυχῆς καὶ πνεύματος.

ΔΥΟ ΑΓΝΩΣΤΟΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

ΛΗΝ τῶν πολλῶν ἀξιολόγων ἔργων τῶν εὐρισκομένων ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀγ. Τριάδος, εἰς τὸν ἡρειπωμένον γυναικωνίτην τοῦ ἰδίου ναοῦ ἀνεκάλυψα δύο ὡραίας εἰκόνας Βυζαντινοκρατικῆς τέχνης· ἀλλ' ὁ χρόνος, ὁ κφνιορτής, ἡ ἀδιαφορία καὶ ἀμεριμνησία, τοσοῦτον ἔχουν φθείρει αὐτάς, ὥστε ὀλίγον καιρόν, νομίζω, θὰ διατηρηθῶσιν, ἐὰν δὲν ληφθῇ μέριμνα διὰ τὰ δύο ταῦτα πραγματικὰ καὶ μοναδικὰ κειμήλια, τὰ ἄξια μελέτης καὶ περιγραφῆς. Ἡ μία μάλιστα τῶν ἀξίας, διότι εἶναι καὶ ἱστορικῆ. Τὰ δύο ταῦτα κειμήλια μελετήσας ἐπισταμένως, ἀνέυρον εἰς αὐτὰ πλείστας ἰδιοτροπίας τοῦ τεχνίτου καὶ ποικιλίαν προσώπων ὀρθοδόξων ἁγίων μετὰ δυτικῶν τέχνην μεγίστην ἐπὶ τῶν παριστανόμενων. Ἀμφότεραι δὲ αἱ λησμονημένα αὐταὶ εἰκόνας εἶναι ἔργα τοῦ Φιλοθέου τοῦ Ἱερομονάχου. Ἡ μία ἐξ αὐτῶν πα-

ριστὰ τὴν «Θεῖαν Λειτουργίαν». Ἡ ἑτέρα δέ, περὶ ἧς ὁ λόγος, μοναδικὴ ὄντως εἰκὼν ὕψους 1,50 καὶ 1,20 πλάτους εὐρίσκεται εἰς ἀθλιεστάτην κατάστασιν. Ἀνώθεν αὐτῆς ἀπεικονίζεται ὁ Ἅγιος Σπυρίδων, μὲ ὕψος σεβάσιμον καὶ ἐπιβλητικόν, ἐξεργασμένος μετὰ μεγίστης λεπτομερείας ἐν εἰδῇ μικρογραφήματος (miniatura.) Τὰ ἄμφια τοῦ ἁγίου τούτου εἶναι ἐξεργασμένα διὰ πολυχρῶμων χρυσοκονδυλίων μεγίστης τέχνης· κινεῖ δὲ μᾶλλον τὸν θαυμασμόν τὸ πετραχήλιόν του, ἐπὶ τοῦ ἐποίου ὁ ζωγράφος ἐπὶ τῶν χρυσωμάτων ἐξιστόρησε μικροτάτας ἀγιογραφικὰς παραστάσεις μεγίστης τέχνης, ὑπὸ ἐπόψιν σχεδίου. Παρὰ τὴν ἁγίον Σπυρίδωνα παρίσταται ἡ Ἁγία Ἰουστίνη, ἐνδεδυμένη μὲ βασιλικὴν μεγαλοπρέπειαν. Ὁ ἀγιογράφος δὲ αὐτὸς ἀπέτύπωσε τοσοῦτον λαμπρῶς, πράγματι, ὅλον τὸ μεγαλεῖόν καὶ τὴν χάριν τῆς βασιλείσεως, ἡ περιβολὴ αὐτῆς εἶναι τοσοῦτον ἐπεξεργασμένη, ὡς καὶ ἡ ἔκφρασις τῆς τοσοῦτον ἀγέρωχος, ὥστε ἐκ πρώτης ὁψεως ἀναγνωρίζει τις ὅτι πρόκειται περὶ βασιλείσεως. Πλησίον ταύτης